

LILIANA ALEXANDRU

**UNIVERSUL
SENTIMENTELOR**

**București
2008**

LILIANA ALEXANDRU

UNIVERSUL SENTIMENTELOR

VERSURI ȘI CUGETĂRI

*„Valorificând timpul, îți valorifici, de fapt,
existența.”*

Liliana Alexandru

București
2008

Introducere

Prezenta carte, o dedic celor care au timp să evadeze puțin din cotidian. Poate cu toții simțim uneori nevoia de acest lucru și merită să ne refugiem și în alte activități decât cele pe care le realizăm în fiecare zi și pe care ajungem să le considerăm, la un moment dat, monotone.

Știu, că trăim într-o societate, în care puținul timp liber este dominat de televizor, calculator sau poate, pentru unii, timp liber nu există, fiind înlocuit de grijile zilnice. Deși, de profesie sunt biolog, am început și am terminat acest volum de versuri și dacă vă întrebați care e legătura dintre cele două domenii, pot spune că în acest caz liantul îl reprezintă sensibilitatea. Dar cum sensibilitatea poate îmbrăca mai multe forme: față de problemele mediului, față de faună și floră, sensibilitate la nevoile celor din jur, la frumusețe etc., înseamnă că toți avem în noi, măcar un “gram” de sensibilitate.

Legătura dintre om și natură nu poate fi uitată și în mai multe poezii din acest volum stările sufletești sunt prezentate într-un anumit cadru natural, iar în altele, natura apare personificată. Unele dintre ele poate le găsiți a se confunda cu străfundul ființei voastre. Cu siguranță, cei ce au sufletul deschis la poezii le vor înțelege.

Sistemul nostru de valori, a suferit o degradare în ultima vreme și poate ne-ar trebui o nouă perspectivă asupra vieții: o reîntoarcere la natură și o conexiune mai profundă cu Universul și Divinitatea. Fie că ne place, fie că nu, omul este supus legilor Universului încă de la apariție.

Trăim într-o lume în care cu toții încercăm să supraviețuim în lupta cu timpul și recunosc, a trecut ceva vreme până am realizat că: „Valorificând timpul, îți valorifici de fapt, existența.”

PARFUM DE PRIMĂVARĂ

Parfumul crinului te-mbie,
Sub floarea albă ce adie,
Polenul galben, de stamine,
Încearcă starea, să-ți aline.

Petala roz, de trandafir
Ce-ai mirosit-o într-o doară,
Te farmecă și gându-ți zboară
Și ți se pare din senin
c-al amăgirii, strop venin
s- a scurs... pierdut,
împrăștiindu-se-n vazduh.
Parfum de primăvară,
Lăsând în urmă, doar neprevăzut,
Și flori de mai, ce te-nconjoară,
Uitat, ești nevăzut...
Plutești..., e prima oară!

GLASUL IUBIRII

Aud glasul iubirii tale
ce mă cheamă,
Mă strigă, prin mii înroșite petale
ce cad, la o simplă adiere,
de teamă.
Teamă că nu voi veni?
Greșești. Știu, îți dorești mângâiere,
mângâierea sufletului meu,
Aud glasul iubirii, am venit, sunt eu!

Aud, pașii tăi venind spre mine,
Aud, inima ta bătând sub a mea privire,
Și sufletul ce se scaldă într-o stare de bine.
Aud, încă aud singurătatea ce te părăsește
Și simt deja ființa-mi că te iubește!

Am simțit forțele interioare
descătușându-se în umbra sufletului tău,
deodată am simțit ușurare,
sufletul mi s-a contopit cu al tău.
Locul nevralgic al eului l-am găsit,
era ascuns în spatele căutării
sufletului obosit,
ce m-a chemat la tine.

Am venit, iată-mă!
M-am descătușat în umbra sufletului tău
și am simțit ușurare!
Aud glasul iubirii tale, am venit, sunt eu!

INIMI DE PIATRĂ

Am simțit adânc clipele de singurătate
devorându-mi eul și deodată
m-am oprit.
Mi-am dat seama că nu am timp
să mă lupt cu timpul
și că viața, e o luptă cu viața pentru eternitate.
Am început, să Te strig Doamne,
știam că ești acolo undeva și mă privești,
Niciodată n-o să încetezi să mă uimești.
Chipul, mi-e stană de piatră,
Sufletu-mi arde în foc,
O, Doamne, găsește-mi un loc,
printre oameni cu inimi de piatră!

GĂSEȘTE-MĂ!

Te caut,
în astă lume în care aud
uneori sunet de flaut;
Te caut în mijlocul naturii
care deschide brațele să mă primească
scăpându-mă de vocea lumii;
Te caut,
printre gândurile optimiste ale nopții
depărtându-mă de jocurile hidoase ale sorții;
Te caut, în visare întind mâna
să-ți simt căldura sufletului;
Te caut cu disperare,
Ajuta-mă să simt eliberare
din a sorții încătușare.
Găsește-mă, sunt aici așteptându-te!
Găsește-mă, sunt aici iubindu-te!

STARE DE PLECTIS

Stare de plectis...
Ziua s-a stins.
Las clipele să zboare,
am rămas în urma orelor călătore,
ce aleargă; încerc să mă țin după ele
Nu reușesc, încerc să supraviețuiesc.
Dar timpul m-ajută,
se oprește,
Îmi arată ale sale ore lungi și mă ademenește.
Stare de plectis...
Ziua s-a stins.
Am creionul în mână și desenez.
Ce? Nici măcar eu nu știu
Fac niște linii, mă uit afară
Și văd că e târziu.
Stare de plectis...
Ziua s-a stins.
Singurătate, meditez.
Iau, iar creionul în mână și desenez:
aripi, da aripi... vreau libertate!

CHEMARE

Bâjbâi în întunericul cald,
Doamne, Te caut cu disperare!
Încerc să Te găsesc..., totul e fad
sub a lumii grea povară.

Te caut, Te strig și-a mea chemare
E degeaba oare?
Unde ești Doamne, ce disperare...
în faptă, în glasu-mi,
Trăim, într-o lume ce doare!

DOAR NOI

Aud, valurile vremii cum cad peste noi,
Aud, valurile mării ce-mpart spuma în două,
amintindu-ne nouă,
de noi!
Aud, glasul pădurii ce ne ademenește,
Aud, glasul iubirii ce ne unește,
în sunetul liric al naturii
ce-ndepărtează glasul urii.
Simt, fidelitatea gândului ce cade peste noi
dezmembrând tăișurile sorții,
în orele târzii ale nopții.
Aud, liniștea ce se așterne peste noi
separându-ne de restul lumii
rămânând, doar noi doi,
amintindu-ne nouă, de noi!

VISARE

Adorm, iar căderea liberă a timpului
mă înalță încet spre eternitate,
făcându-mă să scap de singurătate.

Încep să visez; suspinele inimii tale
mă cheamă pe o nouă cale,
iar eu, mă îndrept cu aripi de fluturi
prin ale tale tulburi gânduri.

Te-am găsit, refugiat în glasul cald al liniștii
căutând evadare
din a timpului grea strânsoare;
Te-am găsit, după bătăile inimii
care duceau dorul iubirii;
Te-am găsit, după ochii
care cerșeau iubire-n privire.
Visez, încă visez, oare chiar te-am găsit?!

O, CÂT ÎNDURI!

În întunericul cel cald
Îți caut mâna-ntinsă, Doamne
Și-n astă lume ce-ncet doarme
Se simte adânc, un miros fad.

O, Doamne! cât ne mai înduri
Această cruntă nepăsare
Și-a omenirii depărtare
De tot ce-i sfânt... Rămân frânturi!

DESPRE VIAȚĂ

Între a fi și a nu fi
Să-ncerci a supraviețui
Să poți, să vrei, să poți trăi,
Să vrei să lupți, să poți iubi,
Să te rezumi la tot ce știi ?
La tot ce speri că poți simți.

Între a vrea și a putea
În lupta de-a conviețui
Să poți gândi că poți spera
Să lupți, să poți, să vrei a fi
Dar cel mai mult, în loc de-a fi,
Să poți iubi.

Între a părea și a putea
Să fii ce poți, să fii ce-ai vrea
În lupta de a exista.
Să fii de fapt ce ești a fi
Nu ceea ce ar trebui,
Fără măcar a încerca
Să fii ceea ce vrei masca.

Între-a uita și a-ți păsa
În lupta de a concura,
Să te păstrezi așa cum știi,
Cum știi că poți și vrei să fii.
Să crezi, să speri, să te menții
Un om integru, dacă știi.

Între a avea și a dori,
În lupta de a prețui
Să vrei să poți, să îți dorești
Să simți nevoia să iubești
Știind că poți să mai trăiești,
Să fii iubit și să iubești.

CE E NATURA ?

Natura este tot ce ne-nconjoară,
Este un fulg de nea căzut în plină toamnă,
E-un leu ce-aleargă după hrană
La rându-i transformându-se în pradă.

E iarba verde, ce abia crescută
De-o turmă de cornute e păscută,
E tot ceea ce – nseamnă viul
Ce se-mpletește-n dependență cu neviul.

E un strop de ploaie ce lovește –n geam,
Ești tu, sunt eu cu tot ce simt și am,
E tot ce-nseamnă a fi și a simți,
E tot ce mișcă în firescul a trăi
Și-a învăța că tot ce mișcă
Încearc- a supraviețui.

PRIMĂVARA

Primăvara se leagănă la fereastră,
prin creanga mărului înflorit;
Primăvara-ți pătrunde în suflet,
prin raza cerului însorit.

Primăvara îți ninge în inimă,
prin mii de petale albe,
Sufletul vântului doar le animă,
Adunate-n frumoase salbe.

Primăvara îți cântă în suflet,
prin trilul păsărilor mii;
în jur totul te-ndeamnă să fii,
plin de speranță și umblet.

Primăvara face paradă
Prin pomii albi, înfloriți,
Primăvara-ți zâmbește și simți
Pașii de promenadă.

SINGURĂTATE

Se aude scârțâind omătul
Sub greutatea pașilor călători,
Singurătatea a cuprins...
Târziul
Acestei nopți de te-nfiori.

Se vede reflectând lumina
Sub strălucirea slabă a lunii,
Și tu rămâi în fața lumii...
Străinul
Acestei nopți de te-nfiori.

Se simte apăsător și gerul.
Pășind pe lângă oameni, uneori
Tu îți continui singur
Drumul
Acestei nopți, de te-nfiori.

Se aude,...se vede,... se simte...
Singurătatea acestei nopți.

PREA MULTĂ SENSIBILITATE

Atâta sensibilitate...
În tot ce simți și tot ce crezi,
În tot ce speri și mai visezi
Prea multă... sensibilitate!

În tot ce speri a fi mai bun,
În tot ce vrei s-auzi acum,.
În tot ce-nseamnă puritate
Prea multă... sensibilitate!

Atâta ...sensibilitate pui
În tot ce faci, dar n-o expui,
O lași să vină ca o undă
Și simți ființa ta c-abundă
De atâta...sensibilitate!

Prea multă sensibilitate!

AI RENĂSCUT

Se văd copacii-nmuguriți
Aproape tot a renăscut și simți
Că-n tine încolțește acea speranță
Și vrei, din nou, să revii la viață.

Și simți această desfătare,
A simțurilor care,
Ți-au inundat a ta ființă
Facând să uiți de neputință.

Toată natura te îmbie,
Și-un vânt ușor ce-ncepe s-adie,
Cuprinde-ntreaga ta ființă de speranță,
Și totul a revenit la viață.

Și simți și tu c-ai renăscut
Și ai uitat prin ce-ai trecut
Tu, mai mult ca oricând, dorești,
Să mai trăiești, ca să iubești.

IARNA ÎN PARC

Statuete acoperite
De zăpadă, stau în parc;
În jocul de pe tine
Tu te simți cam strâmtorat.

Băncile abia se văd
Din noianul de omăt,
Toate-s albe, solitare
Stau căzute-n așteptare.

Aleile părăsite,
Zac sub „greutatea” albă,
Sunt ici, colo două urme
Ale pașilor tăi tumbe.

Pomii-i vezi în depărtare,
Siluete învăluite
Într-un alb imaculat;
Totul este înghețat!

Al tău suflet se-ncălzește,
Când tu vezi în depărtare,
Ființa ce te iubește
Te observă și grăbește
Al său pas în alergare.

IZOLARE

Lumea-ți interioară
Bogată-i în gânduri și sentimente,
cu care te-ai obișnuit
și în care te retragi,
în anumite momente.

Sufletul ți-e cufundat,
În a ta lume refugiat,
căutând izolare;
dorind uitare
de restul lumii, scăpare!
Privești în depărtare.
Uitare, izolare, visare...
Ești și nu ești prezent și absent,
căutând evadare.

TAINA LUMII

Abia când nu voi mai fi,
Îmi voi da seama
Că sunt, mai mult decât
ceea ce știu, acum, că sunt .

Nepătrunsa lume,
Pe care nu știu încă să o percep,
Mă rezumă în a exista,
Mă limiteaza în a afla,
doar despre astă lume !

O, Doamne, dă-mi tăria de a rezista,
în astă lume
și speranța că voi afla
odată, cine suntem!

DE-AI FI NEMURITOR

Gândind de-a pururea să fii
Purtat pe valuri de iubire,
Și unde adânci de fericire
Să te-nconjoare mii și mii.

Gândind mereu la libertate
Și-al sufletului tău decor,
Să te-nconjoare cu sonor
Pledând mereu, pentru dreptate.

Gândind mereu la mii de șoapte
Ce să le-auzi doar în tăcere,
Ființa ta adânc le cere
Ca să te alinte, doar în noapte.

Gândind mereu ca fericirea
Să scalde trupul tău slăbit,
Tu îți dorești chiar nemurirea
Și- ai vrea să fii, mereu iubit.

MI-E DOR, DE TINE!

Mi-e dor, de tine așteptând să vii!
Mi-e dor, de tine căutând să fii
În astă clipă, lângă mine!

Mi-e dor, de sentimentul ce inundă,
a ta ființă și a mea,
ce se transmite ca o undă!

Mi-e dor, de tine și sufletul tău
unindu-se într-un univers cu al meu!
Mi-e dor de tine și aș vrea ca eu
Să fiu cu tine, mereu, mereu...

PRIMAVARA ÎȚI DĂ SPERANȚĂ

Acum că primăvara vine
Totul e verde și plin de speranță,
Toată natura parcă strigă:
Bine ați venit din nou la viață!

Te-mbie pomii cu haina lor nouă,
Te-ncântă picătura ce te plouă,
Totul e verde și plin de speranță
Și tu te bucuri, iar de viață!

Și tot ce te-nconjoară îți inspiră,
Chiar și această frunză ce transpiră
Că poți s-o iei, iar de la capăt.
Oricum, prin astă lume, ești în treacăt!

FLORAL

Două pâlcuri de lalele
Înroșesc un univers,
Sub a parcului umbrele,
Vesele ele-ți zâmbesc.

Mirosul ți-e ntărâtat
De flori mii de liliac,
De un alb, imaculat,
Ce se leagănă-n copac.

Mai încolo panseluțe
Așezate într-un cerc,
Râd voioase, pastelate
La oamenii care trec.

Galbenul de păpădie,
Îți atrage a ta privire,
Tu zambești, sub pălărie,
Gândind la a ta, iubire.

PĂCAT!

Adormi, scaldat
În propria singurătate,
Și ți se pare îndepărtat,
Trecutul când iubeai odat'.

Păcat, de timpul tău pierdut
și de iubirea consumată!
Păcat, că n-ai primit ce-ai vrut,
ci doar ce ți s-a dat în treacăt!

Păcat, c-ai oferit prea mult
și la iubire ți s-a pus lacăt!
Păcat, c-ai vrut să fii iubit,
iar tu, iubire n-ai primit!

Și totuși cu acest „păcat”
Tu încă speri ca vreodată,
Să poți iubi ca altădată,
Să fii iubit ca niciodată.

FRUNZELE

Frunzele ce cad alene
Din copacii de pe drum,
Fără vlagă sunt și ele
Așa cum mă simt, acum.

Așezate stau în straturi,
Nimeni nu le ia în seamă,
Merg, încet, pe lângă garduri
Învingându-mi a mea teamă.

Stau cazute și strivite
Pe jos pete ruginite,
Vântul, doar le mai animă
Pe mine, a mea inimă!

PLOAIA

Totul este amăgitor
În decorul ploii dure,
Se aude, iar se aude...
Glasul ei, cel sacadat
Picurat, iar picurat.

Stropii reci ce se unesc,
Se preling încet pe geam,
Stai tăcut, că-ți amintesc
Clipa când noi ne iubeam!

Fulgerul, ce-ncet doboară
Întunericul de-afară,
Amintirea îți omoară,
Clipă amară, clipă amară!

CE E IUBIREA ?

Ce - ar fi iubirea
Fără dezamăgire,
Fără să simți
Acea amăgire
A nopților fierbinți
De vară?

Ce ar fi iubirea
Fără supărare
Care precede
O dulce împăcare?

Ce-ar fi iubirea
Fără a visa
Și fără a spera
La siguranță?
Ar fi doar o speranță!

Ce-ar fi iubirea
Dacă unul ar trăda?
Atunci nu s-ar numi iubire
Ci doar a înșela.
Păcat!
Iubirea nu-i decât
Un sentiment curat,
Ce n-ar fi trebuit pătat.

NATURA SUSPINĂ

Natura prin ploaie
Își plânge destinul
Și mii de șiroaie
Cuprind tot pustiul.

Prin fulgere mii
Și- arată suferința;
Își frânge ființa
Și n-ai vrea să știi.

Și cerul se miră
De-atâtea tunete;
Se aud mii de bocete;
Natura... suspină.

Și-n cer și pământ
Totu-a cuprins
O stare de jale.
Nimic nu-i stă-n cale.

Natura plânge,
Sufletu-și frânge
Și-a ei ființă
Stă-n neputință!

BUCURII PIERDUTE

Te scalzi în propria nemulțumire
Și nu încerci deloc să vezi
Că mai există și iubire,
Ceva..., în care să mai crezi.

Nu reușești să te mai bucuri
Și din nimic, mereu te superi;
Zaci numai în nemulțumire;
Pentru tine, nu mai există fericire!

Asta e doar părerea ta,
Că dac-ai sta o clipă, ai vedea
Că mai există bucurii cu siguranță,
Pierdute doar, din a ta ignoranță!

ÎMPĂCARE

Toamna târzie îți bate la ferestre
Și-o frunză călătoare, îngălbenită
Ți se așterne lin în palmă,
Făcându-te să uiți, a ta poveste.

Și-acum că vine toamna ți se pare,
Și simți și vrei această împăcare
Cu tine însuși și cu soarta ta,
Cu tot ce - a fost și va urma....

GRAM DE SENSIBILITATE

În fiecare dintre noi
Zace un gram de sensibilitate,
Pe care și-l arată fiecare,
Când vrea, când poate, dacă poate!

Și acest gram mocnește-n noi
Și n-avem cum să ni-l negăm,
Căci iese la iveală, uneori
Când mai puțin ne așteptăm!

A TA PREZENȚĂ

Te simți învăluit din abundență
De-atâta optimism și voie bună
Și lași mereu, a ta prezență
Să fie ca un cântec vesel, ce răsună.

Prezența ta aduce, numai veselie
Și debordezi mereu, de energie,
Iar toți, oricât de supărați ar fi,
Tu reușești, din suflet, a-i înveseli.

LACUL

În lumina lunii pline,
Și a liniștii depline,
Lacul, doarme liniștit
Reflectând lumina lunii.

Pe margine, acele sălcii
Fac paradă grațioase,
Îngrijite, mlădioase,
În lumina albă a lunii.

Mai încolo două rațe,
Dorm cu capul între pene,
Figurine drăgăstoase
Delicate-n somn și ele.

Lacul doarme-n continuare
Liniștea-i apăsătoare,
Cufundat în al său vis,
Lacul pare-un paradis.

DRUMUL IUBIRII

Iubirea-și continuă
Drumul spre tine,
Într-o luptă asiduă
Spre tine, vine.

De mână te prinde,
Încet te cuprinde,
Te-nvăluie-n ceață,
Îți dă speranță.

Te mistuie-n suflet,
Te agită în umblet,
Te-ndeamnă, pe tine,
Să vii spre mine!

REGĂSIRE

Nemeritată ți-e trădarea,
Gândind acum că așteptarea,
Te-ar ajuta să îți revii
Să fii ce-ai fost, ce vrei să fii.

Nemăsurată ți-e amăgirea,
Nevinovată ți-e privirea,
Și gândul tău –i nevinovat
De tot ce-i rău, te-ai lepădat.

Neașteptată ți-e chemarea,
Dorind acum, doar căutarea
Propriului eu și regăsire,
După amăgire, prin iubire.

VISARE

Gândul ți se plimbă printre pomii înfloriți,
Singular te plimbi și-ncerci să eviți
Să-ți amintești de clipe apuse,
De mii de cuvinte, ce nu au fost spuse.

Trupul se plimbă încet pe cărare,
Mintea îți simte acea evadare,
Zburând acum din floare în floare,
Trupul și mintea devin, plutitoare.

SINGURĂTATE- N DOI

Singurătatea-n doi
S-așterne între voi;
Gândești pentru unul,
De fapt, sunteți doi.

Iubirea se duce,
Dar oare a fost?
Voi sunteți doi;
Mai are vreun rost?
Că tot te simți singur!

SENTIMENTE

Doresc, iubirea ta divină
Ce mult am așteptat să vină,
Doresc, iubirea ta ce prinde,
A mea ființă și-o aprinde.

Urăsc, pornirea ta de-a ne certa,
Iubesc, dorința de-a ne împăca,
Urasc clipele-ndelungate de absență.
Iubesc a sufletului tău esență

Iubesc, urăsc, și încontinuu te uimesc,
Prin felul meu ciudat, îți mulțumesc
și îți arăt mereu că te iubesc!

LUMEA ÎN BEZNĂ

Obrazul palid al lunii
Mai străbate întunericul nopții,
Se stinge încet vocea lumii,
Abia pâlpâie în fața sorții.

Nimic nu mai e în regulă,
cu mine, cu tine, cu toata lumea;
Dezastrul încet se apropie,
Ca o bombă ce ticăie
în așteptare;
Suntem pregătiți să așteptăm,
abia acum, am întors fața spre Tine,
În ultimul moment, Doamne Te căutăm.

Întunericul a cuprins omenirea
O, Doamne! acum e o răscruce?
Noi, toți, încercăm regăsirea
Divinității chinuite pe cruce.

CONFLICT INTERN

Ploaia,
udă ființa ta stropită de
valurile vieții
Te bucuri,
că mai găsești și clipe de fericire
în amarul vieții.
Soarele,
îți luminează sufletul care încearcă să răzbată
încorsetarea trupului,
Iar tu, încerci cu disperare, să faci față timpului
și lumii.
Vântul,
adie îndepărtând gândurile negative,
în minte-ți rămân doar interogative:
când?, de ce?, până când?, pentru ce?
Te bucuri, că-n jur e încă pace
E bine...,
Dar ce faci cu războiul din tine?!

ORAȘUL CENUȘIU

Orașul tot e cenușiu,
De griul sufletelor voastre,
Și a oamenilor nepăsare,
E scoasă-n evidență
De – a nopții înserare.

Merg toți, grăbiți și aplecați
De apăsătoarele lor gânduri,
Acești oameni, mereu grăbiți,
Care au uitat, să mai trăiască,
Care au uitat, să mai iubească.

Orașul tot e cenușiu,
De griul sufletelor voastre;
Și aceste goale, triste suflete
Devin ale timpului marionete.

RĂBDARE

Soarele pătrunde în camera ta,
Gândurile ți le seduce,
Plictisitoarea stare a ta
Se duce, încet se duce.

Învățat să străbați prin întuneric,
Doar sufletul luminându-ți calea
Asculți liniștit sunetul liric...
Domnește în tine răbdarea.

Orele, fragmente docile ale timpului,
Acum au încetat să mai pornească;
Dai atenție doar gândului,
Soarele, continuă să strălucească..

PĂRERE DE RĂU!

Văzând că tot s-a degradat,
Moralitatea de-altă dată
Te-ntrebi și tu cam supărat:
Mai citește astăzi oare
lumea, poezii ?
Răspunsul, care doare,
prea bine, tu, îl știi.

Aceste versuri care
Străbat a ta ființă,
Rămân acolo undeva
Lasate-n neștiință.

Aceste versuri care
Sunt de emoții pline,
De abandon și de suspine,
Rămân căzute în uitare...

Ce rău mie îmi pare!

MIRACOLUL NOPTII

Spectacolul nopții începe,
Luna apare pe cer,
Ea, urcă încet pe trepte
Ieșind din al său ungher.

Luminile toate se aprind,
Ploaia de stele pornește,
De mână, încet, eu te prind,
Iubirea, pe noi ne unește!

IERI

De ieri, am simțit că e iarnă,
Sufletul a început să-mi înghețe,
Azi, toată ființa mi-e rece...
Îmi trece... , îmi trece..
Degetele, care jucau abile prin părul tău
Acum sunt țurțuri de gheață,
pe lângă corpul meu; Ce viață!
Mi-e teamă de veșnicul mâine
Oare, ce-mi mai rămâne?

SALCIA BĂTRÂNĂ

Bătrâna salcie ți-era amică,
Doar ea, îți cunoștea povestea
Și presimțea că tristă va fi vestea
Și trist finalul ei, ca veche-amică.

Bătrâna salcie, acum îți plânge,
Amorul tău, abia pierdut
Și inima-i încet se frânge,
Că ea știa, ce n-ai văzut.

Știa, că va veni sfârșitul
Iubirii tale, de demult,
Căci tu facusei chiar un cult
Uitând de tine, venerând iubitul!

NECUNOSCUȚA LUME

În persistenta-ți nebunie,
De-a vrea să înțelegi ce e cu lumea vie,
De unde „vine” și unde „se oprește”,
Tu vrei să știi mai mult, decât ce te privește!

Nu ai ce face că profunda-ți minte,
Străbate ce e la vedere și ceea ce se simte
Și-ncerci adânc, să cauți, tu singur, explicații
Pe care alții le percep, a fi doar aberații.

Dar cei mai mulți nu-și fac probleme,
Pentru ei, nu există astfel de teme,
De unde „vin” și unde „pleacă” nu-i prea
interesează
Ci traiul lor, a fi mai bun, atât doar îi stresează.

Gândirea ta profundă, deloc nu îți dă pace
Și te-ngrozește gândul, de-a face,
Ceva, doar pentru a face,
Că vrei să știi mai mult decât ce te privește,
De unde „vine” astă lume și unde ea „s-oprește”!

Stai singur și te-ntrebi care ți-o fi menirea?
Că sigur ai un rost, o dată cu venirea,
În astă lume-n care, cu toții încercăm,
Cu mic, cu mare, conștient sau nu, să evoluăm!

ANTIPOZI

Pesimistul nu găsește
Ceva bun, în tot ce face
Și mai mult decât atât
Ceva bun, în ce-a făcut.

Dacă-l pui să se gândească
La un viitor de vază
Mai că vrea să se ascundă,
Să evite să-ți răspundă;
În mod sigur se gândește
Că mult el... nu mai trăiește!

Ăsta este pesimistul
La antipod cu optimistul,
Pe care, dacă-l întrebi
Cu ce se ocupă –n prezent,
Îți răspunde, plin de viață,
Că se bucură de viață
Și ce-a fost și o să mai fie
Vor veni, cu veselie.

CHINTESENȚĂ

Esența sufletului tău,
Constă în a lupta mereu
Pentru a găsi, doar adevăr,
Asta ți-e lupta, într-adevăr!

A sta tăcut și doar supus
Nu-i felul tău, căci ai de spus,
Prea multe și nu vei ceda
La ce – ți frânează libertatea.

Tu, mai presus de toate, pui
Această sfântă libertate
Și nici nu vrei să te supui,
Păstrând a ta, identitate.

Cugetări

Una dintre cele mai mari poveri ale omului este să
nu faci nimic. Păcat, că el nu e conștient de asta!

Îmbunătățire materială, prin degradare morală!

Moda e făcută, pentru acei cărora le plac
investițiile de moment.

Fără incertitudine, speranța nu ar exista.

Introverții se retrag în lumea lor, extraverții o
invadează pe a altora.

Întâmplarea-i trecătoare, siguranța-i reușită.

Armonia sufletească păstrează echilibrul
Universului.

Doar spiritul omului cunoaște adevărul despre
Univers.

Satisfacția muncii este deplină când și efortul
depus este pe deplin al tău.

Istețimea, dublată de tenacitate, te face să salți peste mediocritate.

Caracterul ți se întărește și prin rezistența în fața ispitelor.

Profunzimea minții apare când ești capabil să vezi legătura ființei cu Universul.

De obicei cei care știi că nu au valoare, refuză și valoarea adevărată.

Voința e dependentă de motivație.

Pământul este intermediarul legăturii omului cu Universul.

Terra este locul unde ființa umană încearcă să se descopere pe sine.

Nemulțumirile, vin din neputința de a ne cunoaște, pe noi înșine.

Omul este ființa care a ocupat toate nișele ecologice, dar nu și ale spiritualității.

Talentele se descoperă, nu se crează.

Bărbatul și femeia se completează: femeia dorește să fie iubită, iar bărbatul dorește să iubească!

Prea mult ceri și prea mult speri, de la cei ce nu –s ca tine!

Creația, este un lucru care nu are nevoie de termene.

În ziua de azi, lumea încearcă să se adapteze neregulilor, nu regulilor!

Mai întâi, arborează-ți drapelul în suflet și apoi expune-l!

CUPRINS

INTRODUCERE

Parfum de primăvară.....	5
Glasul iubirii.....	6
Inimi de piatră.....	7
Găsește-mă!.....	8
Stare de plictis.....	9
Chemare.....	10
Doar noi.....	11
Visare.....	12
O,cât înduri!.....	12
Despre viață.....	14
Ce e natura?.....	16
Primăvara.....	17
Singurătate.....	18
Prea multă sensibilitate.....	19
Ai renăscut	20
Iarna în parc.....	21
Izolare	22
Taina lumii	23
De-ai fi nemuritor.....	24
Mi-e dor de tine!.....	25
Primăvara îți dă speranță	26
Floral.....	27
Păcat!!	28
Frunzele.....	29

Ploaia	30
Ce e iubirea?.....	31
Natura suspină	32
Bucurii pierdute.....	33
Împăcare.....	34
Gram de sensibilitate.....	34
A ta prezență.....	35
Lacul.....	36
Drumul iubirii.....	37
Regăsire.....	38
Visare.....	39
Singurătate-n doi.....	39
Sentimente.....	40
Lumea în beznă.....	41
Conflict intern.....	42
Orașul cenușiu.....	43
Răbdare.....	44
Părerere de rău!.....	45
Miracolul nopții.....	46
Ieri.....	46
Salcia bătrână.....	47
Necunoscuta lume.....	48
Antipozi.....	49
Chintesență.....	50
CUGETĂRI.....	51
CUPRINS.....	54

Tipărit la:

**S.C.Nedea Print S.R.L., București,
Tel: 021- 685.0514, Fax: 021-771.27.30
Mobil: 0744.384.598
E-mail: nedeaprint@hotmail.com**

ISBN: 978-973-0-05921-2